

GORÉ SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 8. TRAVNJA 1951.

BROJ 15

Ogorčena borba Učiteljevih protivnika

Dva su protivnika stajala nasuprot. Napetost je među njima svakim danom sve više rasla. Jedan je stajao miran i dostojašnem. Na ustima Mu istina. U ruci Mu moć, da čini božanska čudesna. Na licu Mu i u vladajuću neizreciva svetost. Osim toga je došao, sa svojom naukom, svijetim primjerom i smrću na kriju sve privuče k sebi i da ih spasi. Onda je jasno, da On ne može ustuknuti pred lažu, licejcerstvom i skriviljavanjem Božjih knjiga. Njegova je zadaća bila, da to pobije, ispravi i poravnava. I ono, što je bilo istinito, iškreno i pravo, da nadopuni.

Zato je na Nj rasla mržnja. Kovala se osveta. Spremalo uništenje. Samo je trebalo, da se nade podesna prilika za Njegove neprijatelje. Onda će zapretena iskra mržnje plamenuti ogromnom otvorenom vatrom. I tako je bilo.

Saducejski su svećenici bili duboko uzbudjeni. Spasitelj se naime svojom revnošću za dom Gospodnjij uspratio nedoličnom običaju. Trgovci su i kupci svojim cjenjanjem i pogadanjem u hramu pravili veliki nemir i smrđtu u bogoslužju i molitvama pojedinaca. Tjerali su trgovinu na veliko. On je oštro nastupio. Sv. Ivan to opisuje ovako: »I nađe u hramu one, što su prodavali: volove, ovce i golubove, i mjenjače gdje sjede. I načinjivi blid od užeta izagna sve iz hrama, i ovce i volove i mjenjače prosu nosi i prevrnu stolove. I onima, što su prodavali golubove, reče: Nosite to odavle i ne činite od kuće Oca moga kuće trgovacke! Tada se sjetiće. Njegovi učenici, da je pisano: »Revnost za dom tvog izjeda me« (Jv 2, 14-19). Dapače sv. Luka kaže, da je rekao: »Pisanje je: Kuća moja kuća je molitve, a vi načinite iz nje spilju razbojničku, i da svete stvari iskoriscavaju u svoje vlastite svrbe.«

Time je Isus durnuo u osinjak. Zato, jer je predbacivao pred narodom u lice svećenicima, velikim bogatim vijećnicima i svima, koji su imali udjelu na toj zaramnoj trgovini, da oni zbog svoje dobiti trpe, da se dom molitve Božje pretvara u spilju razbojničku, i da svete stvari iskoriscavaju u svoje vlastite svrbe. Ovaj smloni čin Spasiteljev silno je rasplatio Njegove ogorčene neprijatelje. Zato su odlučili, da Ga uhvate, potpunu na odgovornost i pogube: »Kad to čuće veliki svećenici i književnici, tražili su, kake bi Ga pogubili, jer su Ga se bojali; jer se sav narod odusevljavao za nauku Njegovu. I kad bi, uveće, izide iz grada (Mrk 11, 18-19). Sluge, koje su oni poslali da Ga uhvate, nisu se usudili na Nj staviti ruke. Toliko je dostojašnje i strahopočitanje odvalala Njegova osoba. A jer nije

još došao Njegov čas, ukonio se iz njihovih očiju.

Spasitelj je prihvatio borbu sa svećenicima i Saducejima. On im je najprije pružio svu svoju ljubav i osprijanje. Oni za to nisu marili, nego su u svojoj tvrdokorosti tražili, da Ga izvedu na sud i upropaste. Svima je iskazivao ljubav zato, da narod vidi potpuno jasno to, kaj je s njime imao bolje nakane, da li On ili njihovi svećenici. Spasitelj je htio da skine masku (krabulje) farizejskog pretvaranja i pokaže njihovu unutarnju pokvarenost.

Zidovi su se vratili iz rostava i obnovili sveti grad i razoreni hram. Ali su kod toga neprestano držali u rukama mač proti svojim tlačiteljima. Tako je i Spasitelj kod obnavljanja kraljevstva Božjega na zemlji u jednoj ruci morao držati mač, a s drugom je nudao milosti, kojima se to kraljevstvo gradi.

Borba se vodila s nejednakim oružjem na jednoj i drugoj strani. Spasiteljevo je kraljevstvo: istina, pravednost i ljubav. Sredstva, kojima ga je osnivao, isto su tako: istina, pravednost i ljubav. Oružje, kojim ga je branio, opet je: istina, pravednost i ljubav. On je govorio, da se davao ne istjeruje belzebubom. To znači: kdo u zlu ili po zlu pobediće, tko će i samoga zla pobijediti. Istina nema u svom oku predrasudu i njezin pogled nije zamagljen. Pravednost kažnjava prema zasloužnoj mjeri. A ljubav se i u kažnjavačnom pokazuje.

Prava ljubav mora moći i nešto na što učiniti i kaznititi i uskratiti i raniti. Ali je slobodna od svake ljenosti. Ona jednom rukom kažnjava, a drugu pruža na pomirenje i diže je na blagoslov. Spasiteljevi neprijatelji nisu se na Njega mogli

potužiti, da On radi proti svojoj nauci, jer On je govorio i tako činio: »Ljubite svoje neprijatelje, dobro činite onima, koji na vas mrze! Blagoslivite one, koji vas kumu, i molite se za one, koji vas klevete« (Lk 6, 27-28). Isto tako je učio: »Ako sagriješi brat tvój protiv tebe, podi i pokaraj ga medu tobom i njim samim. Ako te posluša, dobio si brata svoga« (Mt 18, 15).

Isusovi protivnici nisu se borili proti Njemu časnim oružjem. Ni jedna im laž nije bila preglupa, same ako je vrijedila, da Ga kod puka omrazi i poruži. Njihova mržnja pokazuje nesavjesnu umjetnost pretvaranja i uprave, najgori izljev surovenosti. Njihova hajka proti Njemu bila je otrovom nadahnuta. Oni su izmislijali tamnu osvetničku planove. Bili su dostačno sinovi onih, koji su ubijali Proroke (Mt 23, 31).

Baš zbog toga njihova opaka raspoloženja Spasitelj ih je udario rjeđećima, kao da grom u njih udara: »Ja vama Saducejiji! Ne možete služiti Bogu i mamoni!« (Lk 16, 13). »Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu« (Mt 6, 33). »Nije li vam Mojsije dao zakon? I nitko od vas ne izvršuje zakone« (Jv 7, 19). »Ne mislite, da ču vas ja tužiti Ocu. Vas tuži Mojsije, u koga se vi uzdete. Jer kad biste vi vjerovali Mojsiju, i meni biste vjerovali, jer je on misao za mene. Ali kad njegovinu Planinu ne vjerujete, kako ćete mojim riječima vjerovati« (Jv, 5, 45).

Zato su se ti grčanci u tvrdavu Židovstva sa crvenilom srrama na čelu posakrivali. Kvrčili su pesnice. Skrpalj su zubima. Čak zaklinjali, da će privatiti svako sredstvo, da Njegov ugled i moć kod puka ponisti, a Njega da uništi.

Takovu su bili Isusovi neprijatelji.

Milearda je Gospodnja puna zemlja, vjeću Gospodnjem utvrdena su nebesa. Aleluja, aleluja... (Ps 32, 5-6).

Iz Ulaza danasne sv. Mise.

Kako da stečemo blagost?

Kao što je za svaku krepst potrebna molitva da je postignemo, tako je potrebna i za blagost. S Bogom možemo postići i najveće i najteže stvari, a kad se k molitvi pridruži stalna vježba, onda se postizava sve. Nema tako visoka tornja, da mu se malo ponalo ne bismo mogli popeti na vrh. Počnemo li, da u svakoj zgodbi susbijamo svoju zlovolju, malo ponalo ćemo uspijeti, da pogrede i uvrede mirno podnosimo, što više, da ih i s veseljem dočekujemo. Na koncu ne će nam nipošto biti teško, da budemo prema uvreditelju prijateli, te mu čak dademo dokaze i svoje sklonosti. Opat Ivan stavljao je svojim redovnicima za uzor maladića, koji je bio učenik nekog strognog poganskog filozofa. Mladić je godinama nesamo podnosio uvrede i grednje svog učitelja, nego je tu krutu školu kod njega morao još i novčevati platići. Jednom zgodom aretna su ga gradskim vratima neki drugi filozof, pa ga počne grđiti. Mladić mu odgovori mirnim i prijaznim smješkom. Filozof se záčudi, a mladić mu razjasni: Tri pune godine plaćao sam novčevi, koji su me pogrdavali, pa kada se sad stremio ne smješkam, kad od mene ne traži novac za pogrede. Ako je taj mladić mogao da stekne toliko blagosti, da se može nazvati mudrim, kolito treba da mi nastojimo oko te krepst, da se po njoj dovršeno kričansko savršenstvo, a preko njega vječnog blaženstva i da budemo slični Kristu, koji je tu krepost toliko cijenio i volio.

Sv. Grigor navodi nam dva sredstva, koja će nas dovesti do blagosti. Prvo je, da prije svakog posla predočimo sebi, sve suprotne prilike, u koje ćemo doći, i kada se nas stariši i nemir, te mogu biti uzrok srdžbi. Treba da si predočimo i uvrede i pogrede, koje je Spasitelj podnio, i da budemo spremni, da sve primimo bez mržljana i zlostavlja. Najzgodnije je ovako naoružati srce oklopom strpljivošt i blagosti već ranu ujutro, kad molimo južarjanu molitvu. Prodimo u duhu sve uvredljive riječi, koje ćemo možda danas čuti, sve ogovore i klevete, koje će se danas možda protis na širiti. U isto vrijeme bacimo pogled na Isusa Krista, koji je iz ljubavi prema nama podnosiо nožne ranje i patnje s najvećim mirom i blagošću. Napokon odlučimo, da ćemo Njemu za ljubav danas podnijeti bez zlostavlja i uzbudjenja sva što će nam stići. Sv. Bazilije kaže: Molida su te po licu udarili, zlostavili i poljuvali? I Gospodin je to lato podnudio. Molida su te oklevetali? I Njemu se isto dogodilo. Molida su ti odjeću poterali? Njemu su ti šiljove osteli, i basilički kocuci za nju. Ali jedno je te nije desilo: da su te osudili na smrt i razapeti na križ. Svetac hoće da kaže: Ako je Isus najstrašnije stvari podnijeo za naše spasenje, moramo i mi iz ljubavi prema Njemu male uvrede, koje doživljavamo, podnijeti bez srdžbe i želje za osvetom.

Druge sredstvo, koje navodi sv. Grigor, kojim ćemo postići brzo krepst blagost, jest sjecanje na vlastile grjehe. On kaže: Kad se desi, da te drugi vrijeđa, sjeti se svojih počinjenih grejeha. Kad naime gledamo vlastitu slabocu, lako ispravljamo pogreške drugih. Tko je svijestan, da drugi od njega imaju svatva neugodna, da podnesu, taj će lako, podnijeti uvrede drugih. Kad nam u srcu uplamti srdžba, pa se sjetimo svojih vlastitih pogrešaka, to je kada u vratu ljevamo mlaz vode. Jer ipak nađe se, da je stid ne imati obzir prema pogreškama blžnjeg, kajda znaju svoje pogreške, radi kojih trebamo obzir i kod Boga i kod ljudi.

Da doista, kajda misli na svoje mnoge grjehe, i kazne, koje je zaslužio, rado će ponavljati i tude uvrede podnosići.

K I S A

Prozirne kapljice kiše
Biju o prozorska stakla.
U mojoj je duši sve tipe:
Jedna se misao makla.

Reći mi, biserne kapi,
Gđe ti je koljevka meka?
Duša za smirenjem vagi,
Strpljivo utječ će.

Dolazim s plavim visinama,
Dio sam beskrabnjog mora,
Grob će mi biti nizina,
Očijevi će iznad gora.

Smiri se, dušo, i šuli,
Ti kaplio vječne Ljepote,
Daleki i strmi su puti
U carstvo prave Dobrote.

SVLADAJ SAMA SEBE

Tako riječi, ali bez toga nema ni prava veselje ni iskršnja zadovoljstva u životu. Tu nam je slijediti mala svakodnevna iskustvo, toliki primjeri drugih i stariji život. A jedan je rijetki primjer na to Franjo, sin bogata trgovca srukoan u Aziju, po imenu Petra Bernardon. I onda, kad je on živio mlad, obijestan, lakoštan i postupalan, ležao je između Asija i Forneljkule, u mjestu Pareti, gostinac za gubave, mračnu Salvatore (sv. Spasitel).

Kraj toga gostinaca češće je prolazio malidi Franjo. I svaki ga je ta kuća napomjena velikom odravljao. Osim da je to bilo, kad bi vježba poslova kaže nepriznat i ogavan strak, koji je svršen u gubavcima. Onda bi se ubrzo hrvatske, odvratio, bio i rukom zaprešio.

Ali jednoga se dana dogodio preobrat u njegovoj duši. Franjo se počeo posvećivati Bogom i On mu reče: "Franjo, sve stvari treba da prevedi u zamisli koju ti sjedimo Izbići i Šelli, ako hocetis poznavati Volju Božiju. I tako te take zaprešio, postat ćeš i odvratno ono, što si prije volio i bilo ti je slatko. A sve, što si prije odvratav, bit će ti veoma slično na preveštici radost."

I kad je Franjo jednoga dana zamislio u to sam sasmeti jahao umbržakom ravnicom, najedino mu konj zastane. Franjo se prene i vidi pred sobom na putu jednoga gubavca, obvezano u njihovo posnato lagano osjeđje. Prestrasti se i htjede pobjeći. Ali u njemu se usmaju probude riječi Gospevinog i razbuhne kada vatra. S velikim samoprijezgorom shodi s konja. Približi se gubavcu. A iz njegovih nogi i razjedjene lete udari me u nos strašni nadabru trulčić. No on mi stavi milostiljan i uspravljen i napolna raspalo mjeri njegovih ruku. Brzo se sasme i počini mi preoblike rase i črove na persama. A začin se maglo usmije na konja, a da mi sam nije mogao koko. Duskom mu prostrati taj dan mihad prije posmatrati, sreća i sreća. Drugi dan pođe u samu zgradu gostinice. Odvratno presepić njezin prag. Pokuša na vrata i uđe. Iz svih sobica potrije u njemu gubavci sa svojim napotis isjednjem ih elima, upaljenim i otključanim očima, natečenim i proguljnim mislicama, s očima prstima na rukama i nogama. Sva iz iznakašenja četa okupi se oko njega, mlađadi svinja bogata trgovca. A smrad iz nečistih grla i čirovina posmeh tjelesa, bio je tako jak, da si je Franjo morao, i protiv svjeće vođe, zapetiči nos, da mu ne posli. Ne odmah se obratio, pograbio svoju kesi i započeo da dijeli milostiljan. I na svaku stranu egledanu ispružene ruke ulame svoj poljubac. Od toga je dana Franje bio vrjek dobre voje.

Ovo je junacički primjer svladavanja sebe kod jednoga Svecu. Bog toliko od nas ne traži. Ali je ovo savidan primjer i za današnjeg čovjeka, koji je kadaš da toliko toga svladat i učiti u svome zvanju, a trebas bi da i sebe unade svladati, ako hocet da bude veselo, zadovoljan i slobodan čovjek. Iako mu to lijepo pokazuje Franjo Antaki. Mnogi će pomisliti, da je zato potrebno toliko strogih samostanskih mrtvenja, bješčanja, nočnih bđeljija i pokoračkih remena. A to nije potrebno. Mi smo uvedi životu, a današnji život pruža toliku priliku, da se nadviđamo i uši daskle potrebe posebne kakove pokore. Kao samo nekoliko

mražda smo u takovim prilikama, da moramo nadziriti neki posao. Zato treba da budemo u točno vrijeme i sad na svome mjestu. A ne da nam se u mjestu na vrijeme ustavi, nego se mazimo i stjenjemo, prije nego li ostavimo topočijske. I ako sada u dva tri dana odvadne i na vrijeme skočimo i kreweću i tako nastavimo, onda ćemo brzo steti navlku, na koju ćemo hvaliti Bogu, i veseliti se odvratnosti, s kojom počinjemo svaki nevi dan.

Mražda imademo vruću čud, koja nas je manje puta uviliva u zlo. Izburduj nekoga djece, muš. žena, tako da prevaruje u neprouzimanje riječi, koje de se istezaraju povećavajući, i. I uvidi, da je to ludes, da ga svaka malenost teško stavlja isvan ravnoteže. Neka preduzme za slijedeci tijedan, da se u svakoj takovoj zgadi snjeti, i to bezuvjetno lutki, pa makar mu kuću padine na glavu. Sigurno je, da će ali-

SJEDI S DESNE RJEBO SVEMOGUĆIĆA

Na temelju Svetoga Pisma i Usmene predaje moj ispojedovanje o našem Spasitelju Isusu Kristu, da On na nebuj sjeđe i desnu Bogu Ovu svetogugećeg.

Cesti je običaj u Svetom Pismu, da se sveti pisci radi lakšega shvaćanja svetih vjerskih otajstava o Bogu i Bezželjim svetinjama izražavaju na ljudski način. Tako biva i ovaj put. Jer je desna strana časnija od lijeve, pridjeljena Isusu desnu stranu kralja Oca. Nu sjetiti s desne ne znaci ovđe položaj tijela na prijestolju na desnoj strani Očevog, nego znaci najviši kraljevskog moci i slavu, koju je Isus od Oca primio i koja stalno je trajno posjeduju na mreži. Kao druga božanska osoba, kao Sin Božji, Isus je od vježa zajedno s Ocem i Duhom Svetim kralj svega svemira, a ustašašem na nebu postao je i kao čovjek dionik moći i slave Božje. Božju kraljevsku vlast, koju Isus kao Sin Božji posjeduje od vježa, kao čovjek postizava i prima onim časom, kada je slavne usazaša na nebo.

Sv. Pavao opisuje slavu Isusovu na nebu ovakvi: "One uskrši (Krist) od mrtvih i nosi se s desne na nebesima, nad svake Poglavarstvo i Vlast, i Silu, i Gospodstvo, i nad svake imę, što se naziva ne samo na ovome svijetu, nego i u budućemu. I sve podloži pod noga njegove" (Ef. 20-22). Isus Krist je, dakle, nakon svršenoga djela otupljenja na zemlji slavno usazaša na nebo. Na nebu u neviđenoj slavi, došao Bog jednak Ocu, a kao čovjek je u pesjedovanju božanskih dobara iznad

Blazišnika na nebu, pa i nad sebi sasmeti Asafelma nebeskim. Bio tu Šenjicu posebno upozorio sv. Pavao i Prosvjeti, kad piše: "Kao oni desne reče ikad u Otacu: Sjedi meni s desne strane, dok položim nepristatelje twoje za podložje nogama svojim". (Hebr. 1, 13; Ps 110, 1). To je rekao Otac nebeski samo Šunu Isusu Kristu, i nikomu drugom.

Sva se stajstva zemaljskoga Isusova života odnose prema Njegovu usazašu na nebo kao prema svojoj svrsi. U uzaslužku je sadržine uverenstvo i svršetku svih drugih otajstava. S utjelovljenjem počinje tajanstveni okupljanje Isusa u red Isuse na semili, a s ustašašem svršava. Druga otajstva prikazuju Isusa kao nejako dijete, kog poznajno siromaša, kog nema krov gdje bi sklonio glavu: "Ulete imaju svoje jame, pite nebeske svoje jame, a Sin (Cvijeć) nema geđe da nasloni glavu svoju" (Mt 8, 20). Druga otajstva prikazuju Isusa kao patnika i mučenika. Rođenju je sav zemaljski život ispunjen černim božanskim komu su sve staze zatvorene trnjem i kosočvom, dok se nazidat na crkavom križu nije od boži i muka zgrđe i umro potpuzanom crva. Uskršnje i uskršće prikazuju Isusa kao pobednika nad grehejem i smrću. Uskršnji Spasitel' ima pobjedničku palmu u ruci — znak da je časno svršio borbu ljudske živote. Na nebu uslazi u slavu. Tamo živi preobrazben, slavnam i besmrtn.

Nikuda u povijesti čovječanstva nije čovječanstvo toliko trpjeo kao u preobrazbenom slavnom i besmrtnom. OISTREĆITI je optužiti Getesamsku u SAD odredili su da osnuju novu optužbu u blizini New Yorka. Dok ne prikupi potrebna sredstva za gradnju samostana prema propisima svega reda, oni će privremeno stanovati u jednoj auto-gašnici. Optužiti Getesamsku je utemeljeno 1848. I u njoj rada je cistečka optužba u SAD. U njoj rada ima 200 mnošta, dok je optužja gradeno samo 100 mnošta.

U SANATORIJU JAPANSKOG GRA
DA Sojo nedavno je kriteno 46 bolesnika, a još već broj njih prima vježbni obukl. U sanatoriju njegovi bolesnici će se, od Duha Svetoga. Apsolutni administrator iz Hiroshima podjednako je sakramenat sv. Krizme 20-torki obraćenici.

PODLISTAK

Nemojte se bojati, Aleluja!

Sada, kada je Nikola Ante došao doživoj Šefjem dan i ráno u svrđi dragi grad, obes-ša ga je jesu vežezjensost i nosigostnost.

Sv. vjernje dok je bio u tijedu zemlji, sanjao je i u načelničkom časovima ušao u svoj grad, povratnik u svoju zemlju, a sasmatan na svojima. Sve mu se drago činilo ravnino, jednostavno. Ali prije tri mjeseca, kada je ponzdanje znao, da će povrati, stute su se u njemu baščki sumnje, koja su kose učinile pretvalovu goferatu radiču uzbihale njegovu dušavaju ravnoteču.

Stoga, umjesto da podje kucu, htače je učimca, kao nezobinjiv dijekat, a ne kaže areo čovjek, muš i otac, i napokon kada je sasme kizlico zapadu, pošao je učimcu, koja je vodila njegovo domu.

— Dom! — No lho zan, zna se kaj je ojač? — Opet je prečno njime kaj se nezadnjeg straha?

— Učimcu je žurio svijet pram hasiljko Prokodoben Šera Kristovu. Bio je Veliki Petak — Nikola Ante nije četiri godine paralizi kod svojih. Ponečetiri godine nije čuo nikta o svojima, Četiri godine bio je za njih mrtav. Tako konačno mu je bila kruta sudsina,

Njegov? — Žena, dječa? — Što je s njima?

Kada je u tijelu zemlji na njih malič, najdeš se sjedno rastanak. Po svojim zvanjima morao je skoro svake godine putovati preko Osečine. Znao — put je trajao od 3 do 5 mjeseci.

Jednog tijedan biti začuden i sraslati, kada sve u kralje domu ide i uspiješno se odvija, jer su svaki tako dobro raspoređeni oko njega, budući da ih ne smeta i ne uzbunjuje svojom samovoljom i negresitom nesadovoljnim mražnjem.

Mražda netko u nekim stvarima ne može, kao na pru, a pštu padnju, igranju ili silom. Neka odneda čvrst, da će se svaki tijedan barem dva dana u tom surđizati i nadvladati! Nekoliko misli na to svladavanje, pa će mražda nakon nekoliko tjedana svježevoljni preuzeti na seboj još i teško stvari. Uvrijedit će naime, da ga to veseli i hrabri, što više nije bezvoljni rob svjetej.

Neka dosta ljepešga umijeća u Hrvetu, nego li je to, da se svladavame u onome, što se posvili našoj čudi i šteže i za čim čezanu svom poluprečniku naši sjeljini osjećaji. Moderni je rod veoma mukuan i zašto nezadovoljan, jer je lagubne prirodno geospeditive nadviđenitim tijekom i diktatu.

Svak je rastanak u mlnog domu bio težak, ne kol po posljednjem. Rado da su ivi stuhli pravu težinu rastanaka. Malo Žemalj, vriškala, potkodrali Braco ječao, a Žena je ukoceno, obajno pred pregleđom.

— Što van je, — ta Ma zana je, — ne idem na dug, — ne idem u smrt, — nema opasnosti, ladom je dašna sigurnije nego vlasnikom, mrimjao je, a sasmo mi je težko bilo. Nitje ih mogao preteći: — Šta vratit ću se, — vratiti je dojsem... —

Bilo je ranj ljeto 1914.

— U Japanu je čuo za sarajevoški atentat, i znao, da će se zapaliti par. Pa povratak više nije bilo niti potreban.

U zemlji cvijeća i blaznog sunca proživio je Nikola Ante kralje put strasne pretrpe u nezvijesnosti i strahu briju za obitelj i domovinu.

Cetiri godine dug je vrijeme, kada se prodavaju u nezvijesnosti, bez načina.

I eto, sada, kada je trebalo proći samo još dvije — tri ulice i pogledati obitelj u oči, eo je lebole. Nikola Ante je primazon sam sebi: bojao se,

Povučen ţejom i mnoštvom svijeta ušao je u bezdinku. Tu je bilo jednako mnošta, O, kada bi tako bilo i u njegovu domu!

Poznavao je od djetinjstva svoga bliskog tvođa — Ipač. — Bože moj, — molim Ti se, — podari mi neki znak, da će opet biti sve dobro... Molim Ti se, kao dječak Zanam — u svršnu nama drijenja do djetinjstva, — i svj. moje! Tvoja dječak...

Krist je ležao blijeđ, nepomičan, smrten njenim. Nije ničim vidljivim odgovarao.

Nikola Ante je spustio pogled, i pred posljednim duševnim obstojem počeo je njegovoj optužbi. — Tj. kada je za mrtvog putnika, mrtvog moga božića. Tu znači strah mrtvog, mraži posvjetljivost, koja se bojim rasplati, zar sam poeta Rukavčić? Bože moj, podai mi Ti snage, da sve posvete, sto si na Tj odredio, jer si na pamet, — i na pamet, — i jer sam nedokucan putnički, — Ipač. — Bože moj, Molim Ti se, — podari mi neki znak, da će opet biti sve dobro... Molim Ti se, kao dječak Zanam — u svršnu nama drijenja do djetinjstva, — i svj. moje! Tvoja dječak...

Nikola Ante je spustio pogled, i pred posljednim duševnim obstojem počeo je njegovoj optužbi. — Tj. kada je za mrtvog putnika, mrtvog moga božića. Tu znači strah mrtvog, mraži posvjetljivost, koja se bojim rasplati, zar sam poeta Rukavčić?

Vidio je Krista s tragovima krvnoga znoja, od pretrpenih duševnih muka u Getesamskom vrtu. Vidio Ga je postige Kajfina preuslužavanje: prošao je pola noći, Kajfa i njegovoj svjetlosti bili su umorni. Željeli su poći na počinak. Zanovljivi su, da vesancog Krista satvare. Strasari su Ga odveli u sudan zatvor. Bila je to Jana, godinama mnoščina, smrđadna, u koju su zatvarali ubojica i mlikovce. Uredjane strašio je bijati kamem. Mokoč ostatak krvatog grebenja. Za njega su vesali poniznog, upijasinskog, popijavajućeg Krista.

Ujedno su svjedoci jutro konačnog sudećnja...

— Tada drugi mlači: Sudnica. Pilatovo pitanje;

— Jesi li Ti ipak kralj? — Krist odgovor:

— Ti si rekoš. Zato sam rodan, zate sam na semili, da svjedoci isčim. Onaj, koji je od istine, shusa glas Moj.

Zadivljen odgovorom Pilat poslovio petnaest.

— Što je istina?

ali ne česta odgovor, nego stupi pred narod:

Nastavak na str. 3.

Druga nedjelja po Uskrsu a sv. Josipu

Današnje sveto Evangeliye navodi Isusove riječi, u kojima On kaže za sebe: Ja sam pastir dobar. Dobar pastir voli i čuva ove i ne da vukovima da ih nose i u mazira, a mazirani to neće. Ničemu nije stalo do ovaca. Isus je i sa drugim ovem kćije nješu iz Njegova ovčnjaka. I onda treba da dođe, da bude jedno stado i jedan pastir.

I. Dobar pastir uvijek bude nad ovčama, i danju i noći, da ih vukovi ne odnesu. Tako su bđeli i pastiri kod Betlehema u nudi rođenju Isusova. Te je i Isus po danu uče u hramu, a po noći molio se Oca nebeskom. On daš mi i nadolje, ovim kćije nješu iz Njegova ovčnjaka. I onda treba da dođe, da bude jedno stado i jedan pastir.

Prije ovog je hodobanja u Rim, uvijek u s romaničnom odjelu, a jednom krunicom u ruci, a s ringom oko vrata, i križem na pršnici, s vrećicom na ramenima. U njoj je nosio sve svoje blago: Svetu Pismo Novoga Zavjeta, Nositeljstvo Krista, i brevijs, koji je svaki dan molio. Putem je izbjegavao svjetiljke od molitvenice, od koje je najviše davao sromotnina, jer n-šta nije spremao za sutra, spavao pod vedrim nebom, J. XII, 1770, uko u Rim, nedjelje svoga života. Tu se njegova svetost usmrljala do vrhunca. Dane prevođi u crkvama pred Svetočasnicima i mysl pred svim božanskim likovima u Rimu. Spava u udubini zida u Koloseju,

U Rimu je Benedikt odlazio na velika tegova hodobanje i sva glasovita proštenja, po svu Italiju, Švicarsku, Francusku i u sv. Jakoba u Kompostelu u Španjolsku. Uvijek je bio pješac. Žao je proboravio pred presvetinom Sakramentom, nemopćno klečeći sav obuzet erdatim razgovorom s Bogom. Ljudi su govorili: »To nije čovjek, to je andeo. Kad je rasgovarao, svu prijeđao, da Bog govori u njega. Govorio je uvijek o ljubavi prema Bogu. Da dobrobiti ljudjima Bogu - rekao je - potrebna su nam tri sreća u jedinome. Prostite mi, prema Bogu, da ne prestanam svi na Bogu, samo o Njemu uvijek govoriti, da Njih radi i oslobodi, da za Njega trpi. Drugo sreća od mesu prema bliznjemu, da nas potiče da pomazeš bliznjemu poukom, savjetom, primjedbi i molitvom, da budemo mlađorodni prema granešima, neprijateljima i osobito prema dušama u distilatu. Treće sreća od koštira, prema sebi da se namorno boriti protiv samoljubija, da kažnjava tijelo postom i mrtvjenjem, da kroti zlakcioniti pokvarene marazi.

Kroz 15 godina ovaj je pravlj prijatelj Kristov poput svoga srpskoga Oca sv. Franje sv. životom propovijedao Evangelije sromotniju, odricanje, ponosnost, pokore, prezira svih nasmjeških, strastih, sjećanja i vječnih spas. O bijeljinoj od nje! U peteku se oduprimo. Kasno je puno vremena, da bi se moglo biti odvamjanja?

3. Isus je naš dobar pastir. A jesmo li mi njegove dobre ove? On nas pozna. Poznamo li i mi Njega? Ili vrijedili i za nas prijekor: Toliko sam s vama, pa me još ne poznate. Nastojimo Go upoznati po onim dobročinstvima, koja nam je iskašao. Kako bi se tada bila čvrsta naša vjera, nepotoljivo naše utjane, i topla i srdačna naša ljubav.

4. Vuk grabi i razgoni ove. Taj vuks je to sotona. Obilazi tražeći koga da prodrže. Nije dakle potrebno, da mu sami idemo usustu, on traži za nama. Bježimo od njega! A da mu mogremo izbjegi, držimo se čvrsto svoga bozaničkog Pastira! Tko se od Njega odjeli, te će u vječne ratje! — Taj vuks je i naša strast. Grabiti nam razum, volju, pamćenje, sjećanje, milost Božiju te naš vremeni i vječni spas. O bijeljinoj od nje! U peteku se oduprimo. Kasno je puno vremena, da bi se moglo biti odvamjanja?

5. Isus je počao kršćanim putem, raspjes je bio i umro.

Nikola Antić nije po red oborao vise bližji kip a pet kravini rana, — samo dašće gledao je mrtvog Krista drugačije:

Vidio je najplimnije uobičajenu slavu, dugoljosičnu liku, pravilna ravna lica, krestenju kosa, zatvorene oči, sumnje dugo rezani usneke, koprivaju bradu, ... ali, kosa je bila ulijepljena krviju, ravnu liniju nosa pokvario je surav udarac, na licu se odražavao retevitli smijeh. Raspetoga, samo zatvoreno oči i stimata usta nisu bila mrtvog čovjeka. To se oči i usta Gospodara života i Smrti, koji se nakon prepucenih muka odmaraju. Samo odmaraju.

6. Uz probodene ruke zgružene krvom, probodene arce, bokovci su i ledna žana od bljevanja, probodene su noge, zatlijak s dubokim, uzanim ranama od trnja. U grozničkim mukama raspaljana, Krist je prijeđao tragični krušenje glavu o tvrdio drvo Kriza. — Što je istina?

Za Pilata jedno, za Zidove drugo, svaki se borio za svoju ideju, zatidličio svog interesa, svaki je vjerovao svoj jstvini, a časni, koji se nije slagao, je krov.

Bio je krov, jer oni, koji su živu, nisu htjeli privlati Njegovu smrt.

I — eto — Nikola Antić je prošao svetu kružni put. I on je bio poniran, ponjavava, udaran.

Imao je nježnu izgublio, — nego se počuo u domovlju.

Nakon toga razmatrajuće bio je zahtijevan, jer je došao do sramnjenja, da

Sv. BENEDIKT JOSIP LABRE

Rodio se 25. svibnja 1748. u Šanzenbergu u Pruskoj. Stari susjedi ga je počuvali 8 godina, da postane svećenik. Kad je stisao umar od trufa, Benedikt, je htio ući u monaster, ali ga nisu htjeli primiti na troputni u konventanci. Tada mu je Bog poslao njegovo pravo avanje: hodočasnika.

Prije mu je hodočasnik bio u Rim, uvijek u s romaničnom odjelu, a jednom krunicom u ruci, a s ringom oko vrata, i križem na pršnici, s vrećicom na ramenima. U njoj je nosio sve svoje blago: Svetu Pismo Novoga Zavjeta, Nositeljstvo Krista, i brevijs, koji je svaki dan molio. Putem je izbjegavao svjetiljke od molitvenice, od koje je najviše davao sramotnina, jer n-šta nije spremao za sutra, spavao pod vedrim nebom, J. XII, 1770, uko u Rim, nedjelje svoga života. Tu se njegova svetost usmrljala do vrhunca. Dane prevođi u crkvama pred Svetočasnicima i mysl pred svim božanskim likovima u Rimu. Spava u udubini zida u Koloseju,

U Rimu je Benedikt odlazio na velika tegova hodobanje i sva glasovita proštenja, po svu Italiju, Švicarsku, Francusku i u sv. Jakoba u Kompostelu u Španjolsku. Uvijek je bio pješac. Žao je proboravio pred presvetinom Sakramentom, nemopćno klečeći sav obuzet erdatim razgovorom s Bogom. Ljudi su govorili: »To nije čovjek, to je andeo. Kad je rasgovarao, svu prijeđao, da Bog govori u njega. Govorio je uvijek o ljubavi prema Bogu. Da dobrobiti ljudjima Bogu - rekao je - potrebna su nam tri sreća u jedinome. Prostite mi, prema Bogu, da ne prestanam svi na Bogu, samo o Njemu uvijek govoriti, da Njih radi i oslobodi, da za Njega trpi. Drugo sreća od mesu prema bliznjemu, da nas potiče da pomazeš bliznjemu poukom, savjetom, primjedbi i molitvom, da budemo mlađorodni prema granešima, neprijateljima i osobito prema dušama u distilatu. Treće sreća od koštira, prema sebi da se namorno boriti protiv samoljubija, da kažnjava tijelo postom i mrtvjenjem, da kroti zlakcioniti pokvarene marazi.

Kroz 15 godina ovaj je pravlj prijatelj Kristov poput svoga srpskoga Oca sv. Franje sv. životom propovijedao Evangelije sromotniju, odricanje,

ponosnost, pokore, prezira svih nasmjeških, strastih, sjećanja i vječnih spas. O bijeljinoj od nje!

U peteku se oduprimo. Kasno je puno vremena, da bi se moglo biti odvamjanja?

7. Isus je počao kršćanim putem, raspjes je bio i umro.

Nikola Antić nije po red oborao vise bližji kip a pet kravini rana, — samo dašće gledao je mrtvog Krista drugačije:

Vidio je najplimnije uobičajenu slavu, dugoljosičnu liku, pravilna ravna lica, moza prekriveni put. I neće žaliti, jer i samo nastojevanje pod timovitim putem Istine vedi Kristu.

Nikola Antić je užadnuo i otvorio oči.

Blijedi je Krist primao uzdahu, molitve, kajanje i klanjanje ljudi.

Povorka je poređ Njego proklizila, — tih, pobjedno.

Nikola se Antić trgnuo. Prešao rukom po očima.

Bijesn je naime grobu pristupio žena u pravini djevojko i mladić dogovjek. Njegova žena — njegova dječa. Pa zar nije i on većerna, pa makar i savim nejasnom svijetu unikao i skriva u nudi, da ih n-šteti? To biće je set i dan, kada su ovamo kroz mrežu dozilali: kao zaručnici, — mlađi obježnj par, — pa kasnije s djeconom. Ne — njegova Marta nije zaboravila put Božjem grobu, — pun zajeđinskih usponaca.

Zagledao se u djevojke. Njegova žena se razvila u bučmostu, runegneg djeteta u vittku djevojku. Sanjivog pogleda, polutoruvena usana, zahvalne glave, a uskog lica uokvireno tamnom neposlušnosti ljeven upijala je počaju sunarika i Velikog tjeđna. Zar nije to oblije djevojke Marte, a duba mladog, poletnog, osjećajnog Nikića?

Pored Zirku Braco, već pomalo muževan. Oštara pogleda, staničnog usnica, visokog tela s utisnutom ertom medu obrovama, s drugom jedva urezanim oču usenom koja ga je činila starijim. Njegov Braco — a lipak, — modra, od jednoca on, — Nikola, — na pragu zidu, jedna od bližnjih usana. Te krupe oči

zamalo. Ona je malinko bio izvanredan put, na koji je Svetac bio posav omotati Božnjim mjestima. Njegov je život, veličanstveni triumf (objedovanje sastavlje) Milosti, nad sličnostima nara-⁻¹

Bog mu je okrasio dnevniku Duha Svetege: darom pečovštva, posavljajućem stanju duha tijed, kada je govorio. Fred presvetinom Sakramentom, njegovo je mradivo bljedo lice bilo često sjajno izvanredno sjajem. Poješćici rimskih crkava metavili su se od čuda, kad su ga vidjeli, u podzemlju zamazanoj odjelu, kada u zanau leđbi u zraku pred očitanom.

Od slabe brane, od zbiljih napora na hodočasnicu, od spavanja pod vedrim nebom, od rame na nogama Svetec je se državao i svetkoviti unike. Pod Ronic štavet jedva su ga nagovorili, da se u noci aktivne u oblišće. Dane je proveđio u crkvama pred Svetočasnicima i mysl pred svim božanskim likovima u Rimu. Spava u udubini zida u Koloseju,

blagoslov smrt Cesto je uzdiso: »Zovi me, Isuse, da Te, vidim!»

18. travnja 1783., jedva se dvukuo od crkve u Pusteku, gdje se načrtao občinno obvezno slavljanje. Eliša crkve klapaju je očta, plo i rukav: zima Nitro, Nitro ga je prije mamo plo, koji je više trpio nego ja, a sve se u tijeku prema ljudima. Cijela je jučer proveđe pred presvetinom Sakramentom. Na večer je bio u svojoj majdradi crkvi Sveti Mihalje Del Monti, služio dvije sv. Mise, ostao u kuhanjima pred Svetočasnicom, Između eliša crkve pao je preke stepenica. Odvje ga je mnešar Zaccarelli svojoj kuci u tijeku je na večer zaduhano. Sav je Rim osimih poljula, da mu se moći kao sveća, da ljudi njegove zamazane lopatice i posverujuću cipatu. Zbog manje obveznosti, kroz Cedesa, pregledao ga je papa Pijo IX. blagoslov, a papa Leon XIII svećen.

Ne Velika Srijeda, 16. travnja 1883., opet je bio u crkvi Sveti Mihalje Del Monti, služio dvije sv. Mise, ostao u kuhanjima pred Svetočasnicom, Između eliša crkve pao je preke stepenica. Odvje ga je mnešar Zaccarelli svojoj kuci u tijeku je na večer zaduhano. Sav je Rim osimih poljula, da mu se moći kao sveća, da ljudi njegove zamazane lopatice i posverujuću cipatu. Zbog manje obveznosti, kroz Cedesa, pregledao ga je papa Pijo IX. blagoslov, a papa Leon XIII svećen.

ŽIVOT SVJEDOČI ZA BOGA

Znanost je usianovila, da u svoje vrijeme na zemlji nije moglo biti život. Visoka temperatura koja je vjeđala na površini Zemlje, nemogućivala je postojanje bilo kakve života na Zemlji. Danas je, međutim, drugačije. Zemlja je prekrivena raznolikim oblicima života. Od sifnog njeđanog evijeta do goratskog hrvatstva, od najstarijih i najnedostatnjih bakterija, koje se tek sinozomom mogu vidjeti, do visoko organiziranih životinja i koštira.

Kada je teđno, da nekada na Zemlji nije mogao biti život, nezavisno da razumimo rasudivanje namne nam zaključak, da život na Zemlji nije mogao nastati sam po sebi. Po nečim dijelovima učinjeno je, da ne može biti život na Zemlji, niti moglo biti život na nečemu drugom.

Znanost nam je dokazala i to, da život nije mogao biti prenenut na Zemlju s drugim nebeskim tjelesima. Bez obzira na to, što bi se u uvaljenoj slatini postavilo pitanje, da otvara li život na Zemlji postao sam po sebi ukratko prirodnih zakona; ili je prenesen na Zemlju s nekog drugog nebeskog tjelesa; ili ga je Bog stvorio. Druge predpostavke je nemoguće zamisliti.

Dok još prirodne znanosti nisu bile razvijene do danasnjeg stupnja, nije se predpostavljalo, da je život nastao po sebi.

Uz ovaj pitanje, da je život na Zemlji mogao nastati samo dievočinom blje, koje ima život na Zemlji, a već smo rekli, da je postojalo dobro razvijta Zemlja, u kojem nikakav život nije mogao na Zemlji postojati.

Ali, ovakvo biće u odnosu prema tvarima mora biti jin neograničeni gospodar, jer samo u takvom slučaju je ono moglo tvari dati svrhu, koja one u sebi nije imala. Onaj pak, koji može nekome ili nečemu dati svejstva, koje ono, ni u kojem slučaju nije, samo po sebi ne može imati, taj mora biti svemoguć. A, ako je to bje znalo urediti sve stvari tako, da se život može odzrati i razvijati, dakle, ako je znalo stvari svršasno urediti tako, da odvokavaju potrebanu životu, onda to bje mora biti.

Izustvena znanost i razumno rasudivanje nas prema tome upoznaju na to, da je život na Zemlji mogao nastati samo dievočinom blje, koje ima život na Zemlji, a već smo rekli, da je postojalo dobro razvijta Zemlja, u kojem nikakav život nije mogao na Zemlji postojati.

Na ovaj način mi na temelju rezultata prirodnih znanosti i u vezi s tim da temelju dalje načer razumog rasudivanja dolazimo do zaključna, da Bog postoji, da je On stvoritelj sveta na Zemlji te dolazimo do zaključna izvješčenja Božijih svjedovstava.

Do istoga zaključka nisu dovedi i Sjevernica, da na ovome svjetu postoji čovjek sa svojom materijalnom i duhovnom karavom. Razum i sloboda velje za čovjeka, ali i za čovjekove muževe.

Nikola Antić je znao: ovako ona ne može zabiće — ovako ona može za njega — same za njega.

Nikola Antić je shvatio: Krist je pružio vidljiv znak, željena se čekanja ispunjala.

Obuzela ga zanosna ridost, znairene; ţeđa da jedulen zagrijan, zadržati sve kraljevski dan klanjanja, zahvalnictvo, da ih zaštiti, i da bude zaštitnik.

Zena je s djeconom pošla k Izlagu: Nikola Antić je poširo, i pristupio k svojima: — Marta! Šta rekao je tko i prihvatio ženuku ruku.

U njegovom odmora utonuo je njegov pogled, Zatproprija je očama kada preplase ptiće. Otvorila usta, kada da će kriknuti. U njegovoj ruci držala je njegova.

Bio je to njihov dan. Nikto i nista nije postojalo, samo njih dvoje: dva parata i dve uskobljene duse.

Zadušila Nikola Antić osjeti sinovu ruku na svom raniču, i žankin obrat u zid.

Sve je najjednostavnije bilo dobro, telesko tonulo u zaborav, sve su nadile proučene...

Slutilo se Uskrsnuće... Uskrsnuće...

Uskrsnuće...

Uskrsnuće...

Uskrsnuće...

Uskrsnuće...

Uskrsnuće...

Uskrsnuće...

Uskrsnuće...

Uskrsnuće...

Uskrsnuće...

Naš planet

Zemlja, na kojoj živimo, član je Sunčeve obitelji, jedan mali pratić Sunca. Sunce je jedna zvijezda između mnogo miliarda koje skupa sačinjavaju jedan velebiti, uređeni sustav: Milječni Put. Ovaj sustav predstavlja zatvoreni raj zvijezda u prostoru. On leđbi i kroz prostor juri, kao neki ogromni roj komaraca ljeti u zraku. Iz našeg položaja unutar sustava gledamo kroz zvijezdani roj vani u dalj, neizmjeri svemir.

Cjelom prirode: zvijezde, Sunce sa svojim svjetлом i topilinom, Zemlja, koja se na određenoj daljini od Sunca okreće oko osi i u jednoj obilazi oko nege, zatim atmosfera (zračni omotač), ocean i mora, kopna, bregovi i doline s potocima i rijekama, pa bilje, životinje i cvijeće te svi zakoni, koji vladaju u njima i medju njima – sačinjavaju tako savršeni i svrhotivi sustav, da se s njime ne može uporediti nikašak, pa ni na najmanjšem i najsvrsnijem ljudskom stolu ili sat. Objektivno (nepristrano) učenja razumom otkriva u beskrajnoj prirodi savršeno unne zakone, iz kojih nužno zaključuje da je razumno Zakosodava, kao i to, da tej univočim svjetom beskraino dočekujemo razum. Da malo osvjetljimo savršenost sveta, svrhotivost i povezanost dječeva, koji sedinjavaju naš plan, naš postojanje! ● Žemlju.

Prije svega učimo okretanje Zemlje oko osi i oko Sunca. Žemlja se okreće jednom oko osi za 24 sata, te je svakinaagnuta spram ravnine ekliptike (ravnine, u kojoj se Žemlja giba oko Sunca), i ta najveća iznos 23 $\frac{1}{2}$ stupnja. A Žemlja jeagnuta zato, jer kad bi bila uspravna, cijeli godinu bi Sunce na istom mjestu izlazio i zalazio. Ne bi bilo godišnjih doba, ne bi bilo potrebne izmjene topline, strujanja zraka, vodenog parja. Žemlja bi postala groblje. Kosi položaj Žemljine osi te neprekidna uklanjanja. I tako jednostavno sredstvo uspostavlja svrshodne promjene. Tko je to uređio? Jedan proračunani um, koji prema postavljenoj svrsti provida sredstva.

Zemlja obavlja atmosferu (zračni omot), koji u prizemnim slojevima sadrži 78% plina dušika, 21% kisika, te mali dio ugljene klastine, vodene pare, argona i drugih plinova. Takav sastav atmosfere neophodno je potreban za održavanje života na Žemlji, za bilje, životinje i ljudski život. Al. atmosfera služi životu i na druge načine. Engleski fizičar J. P. Joule kaže, da nema atmosferu, bili bismo neprestano izloženi jednom strašnom i neizbjegljivom bombardiranju. „Da ne govorim o meteorema, naš ne bi nikakva zgrada mogla obraniti ni od najmanjih komadića, koji lete brzinom od 18 milja u jedno sekundi. I sama prasina, ako bi se totokom brzinom gibala, mogla bi usmrtiti svaku životinju kaže spomenuti fizičar. A po najnovijim istraživanjima dokazano je, da naša Žemlja nema atmosferu, koja upija i slabi djelovanje kožninskih zraka, one bi za kratko vrijeme uništile sva živa bića na Žemlji. Napokon atmosfera je uzrok, što se Sunčevo svjetlo u njoj rasipa na sve strane, pa vidimo plavi svet nebeski. Da nema plasti atmosfera, nebo bi bilo crno kao pomoć, s iz njegove crne blistjice bi Sunce kao Šefčeva bijelina i pravilo bi ostre i stradne sjeđe. Zvjezdice bi se vidjeli i po danu, ali ne bi svjetlicale prijateljski, nego bi njihove zrake postale kao oštре prodiruće igle postojane svjetlosti. Za cijeli blagotorni utjecaj i budovatnu zaštitu, koju pruža atmosfera, razuman stvor ne može, a da se sa zahvalnošću ne dići Stvoritelju.

Na Žemlji ima oko 5/7 ocean i mora, a oko 2/7 kopara. I takva je podjela potrebna za održavanje živila. Sunce svjetlinom godišnje digne oko 660 biljina tona vode iz oceans i mora u obliku vodene pare, te raznosi ovu paru nad sve krajeve, gdje se onda zgusne u oblake, te u obliku kiše i snijega pada na Žemlju i teče polovicu i rijekama ponovno u more i oceans. Da nemam tog kruženja vode, ne bi bilo živila, kakav postoji na Žemlji?

Cemo služe tolike visoke planine i lednjaci? Ne bi li – kazat će netko – ti beskraini prostori bili puno korisnici, kad bi se pretvorili u ravnice? Ne zna, da bi bez tih visokih vrhunaca bile ravnicu i doline tako isto ne-

Iz kataličkog svijeta

FRANZ MOLNAR, glasoviti književnik, pisac poznatog djecašnjeg romana „Junaci Pavlove ulice“ nedavno se je obrisao. On je o svome obraćenju da izjavu preko jedne američke radio-pozaste. U ovoj izjavi Molnár je meduostalim rekao: »Preko 60 godina sam živio bez Boga. Sada, kada sam Ga upoznao, uvidam, da su bile obično dangušljene sve godine, koje sam živio daleko od Njega.«

I U FRANCUSKOJ se sve više širi pokret, da se u cijeloj Crkvi uvede blagdan „Krista Radnika“. Jedan od vodećih francuskih katoličkih listova napisao je uvodni članak, u kojem obrazljava, da je uvedenje blagdana „Krista Radnika“ velika potreba sadašnjice, da bi se naglasilo kršćansko shvaćanje odnosa prema radu.

ZASLUGOM OTACA ASSUMPTIONI STA bila je u japskom gradu Miyazaki osnovana 1939. kongregacija „Sestice Ljubav“, kada su počinile svećenice zavjete dvije sestre Japankinje. One su posvetile brazi za sestice i naručile dječju u „Vrtu Ljubavii“, koji su Šaležjanici već duže vremena u tome gradu obrazivali. Kongregacija je u kratko vrijeme brojno ojačala tako, da je 1945. imala 18 sestara. 5 novica, 77 postulantkinja i 15 aspirantice, sve sasvim Japankinje.

TROŠKOM OD 250.000 DOLARA sagrađena je u američkom gradu Oak Ridge nova župna crkva posvećena Bogorodići. Uz crkvu je sagradena i Škola, koja "odreće" sasvim domaćinke. Crkva ima 500 sjedala, a u Školi se došda upisalo 200 učenika, koji su razdeleni u sest razreda. Iduće školske godine Škola će biti preširena na osam razreda.

NA KATOLIČKOM ŽENSKOM SVEĆUČILISTU Presvetoga Srca u Tokiju s odobrenjem japanske vlade osnovan je novi pedagoški fakultet. Izgradnjom novog kralja ovo će svećučilište moći primiti još 110 novih studenatkinja.

U JAPANSKOM GRADU OKAYAMA udrustvo svinja Paula predradio je da Božić objed za 5.000 srode djece i za 5.000 staraca. Za novu godinu ovo je društvo posebno obdarilo gluhonjemnu djevcu u ovome gradu.

NACIONALNI SAVEZ STUDENATA katoličkih koleza u SAD prešao je 10. godišnjicu rada svoje komisije, koja ima zadatak, da među katoličkim studentima propagira proučavanje društvenih pitanja. Tom prilikom imenovanom Savezuru je uputio osobno pismo predsjednik SAD-a Truman, u kojem je, imajući ostaloge, naveo: »Rad koji vi vrstate u vlastim koležima, mnogo će pomoći, da se kod vašeg članstva razviju takve osobine, od kojih Amerika ima veliku potrebu, uslijed neprestanog razvijanja njenе demokracije.«

PROBLEMI STRAJKA i pravu radnika na štrajk posvetio je cijeli svoj broj od mjeseca sječnja katolički časopis »La chronique sociale de France«. Neki se članci, koje je napisao Joseph Follett, odnose na kritiku protiv zaključaka socijalnog sjeća u Nantesu, koju se održao tokom predale godine.

KLUB BUDUĆIH SESTARA. Tako se zove ustanova, utemeljena prešle godine u SAD, koja ima zadatak, da drži tečajeve iz redovničkoga života onim djevojkama, koje kane stupiti u neku redovničku kongregaciju i tih red. Kroz proteklu godinu ove je tečajevke počele 1500 djevojaka.

U ARGENTINI je na svečan način proslavljen 75. godišnjica dolaska Šaležjanica. Šaležjanici su bili prvi koji au u Argentini osnovali obitine i poljoprivredne škole. Njihovo je se djelovanje razvijalo uglavnom u zaostalim argeantinskim predjelima, kao Patagonija, Ognjenijskoj Zemlji i Malvinanskim otocima. U Šaležjaninskim školama u Argentini se sadn skoluju 11.000 daka.

plodne kao i Sahara. Plmine su vodene priručne za rješke i tim daju zemlji plodnost.

Sve je, dakle, na našem planetu svrhotivo uređeno, da bi mogao postojati život. Svрhotivost predstavlja Usm, koji je to uređio. Samo neizmerni Usm mogao je zamisliti prirodu, njezine zakone, red, koji vlađa u njoj i sve podržava.

KATOLIČKO SVEĆUČILIŠTE U MARNI na Filipinima osnovano je Dominkanici. Svećučilište ima sasvim osnovu kulteta, šetni koleza, tri instituta i glazbeni konzervatorij. Svećučilište ima 780 profesora i 19.422 slušača u većini samih Filipinaca, a i nekoliko slovenskih Kineza, Indijaca i t. d. Katoličko svećučilište u Manili izdaje 10 periodičkih časopisa i ima svoju vlastitu radio emisiju postaju.

DOMINIKANI SU U BELGIJI još 1937. započeli obiteljski pokret dnevnog moljenja sv. Krunicu u svrhu očuvanja svjetkog mira. Ovaj pokret se je pojačao preko jedne američke radio-poštice. U ovoj izjavi Molnár je meduostalim rekao: »Preko 60 godina sam živio bez Boga. Sada, kada sam Ga upoznao, uvidam, da su bile obično dangušljene sve godine, koje sam živio daleko od Njega.«

I U FRANCUSKOJ se sve više širi pokret, da se u cijeloj Crkvi uvede blagdan „Krista Radnika“. Jedan od vodećih francuskih katoličkih listova napisao je uvodni članak, u kojem obrazljava, da je uvedenje blagdana sv. Krunicu u svrhu očuvanja svjetkog mira. Ovaj pokret se je pojačao preko jedne američke radio-poštice. U ovoj izjavi Molnár je meduostalim rekao: »Preko 60 godina sam živio bez Boga. Sada, kada sam Ga upoznao, uvidam, da su bile obično dangušljene sve godine, koje sam živio daleko od Njega.«

KROZ SVETU GODINU hodočašće je u Svetu Žemlju veliki broj kršćana iz svih krajeva svijeta. Njih 11.000 dobro je arapsku vizu, a od ovih samo 1500 je dobro dozvoljeno, da može posjetiti i ona sveta mjesta, koja se nalaze u državi Izrael. Ničo točno poznati broj hodočašća, koji su došli u Svetu Žemlju s izraelskom vizom u kojoj nisu mogli posjetiti sveta mjesta, koja se nalaze u arapskim rukama, ali se smatra, da je i takvih bilo više hiljada.

RUKOVODIOCI AMERIČKOG KATOLICKOG DRUŠTVA »Kolumbovi Vitezovi« održavali su nedavno svoj godišnji kongres u Washingtonu. U crkvi Novijećenja održana je svečana služba Božja, za koje je propovijedao biskup iz Galvestona. U svojoj propovijedi biskup je naglasio, da se zadatak, koji mora na poseban način interesirati svećenike katoličke, sestoji u tome, na koj način svjet obraći Bogu. Održana je i uža klanjanja namijenjena mru u svijetu i srotnom povratku kući svih onih, koji se nalaze u stranim zemljama pod oružjem.

STARA KATOLIČKA OPATIJА AYLSFORD u engleskoj pokrajini Kent ponovno je restaurirana i predstavljena posjetilima. Poslije mnogo stoljeća ovu je opatiju posjetilo na povratku iz Rima englesko hodočašće, koje je na Badnjak prisustvovao zatvarajući Sveti Vratnik u bazilici sv. Petra.

PRISUĐIVACI VELIKOG BROJA GRADANA i odiličnici proslavljeni je u Brusil 20. godišnjicu rada »Večnik Katoličkih Konferenciјa«. Ova ustanova priređuje povremenu predavanja o najaktuuelnijim svršenim pitanjima, koja drži odilični predstavnici katoličke misli u svijetu. Na predavanju su govorili belgijski ministar vjenskih poslova van Zeland, bliski ministar vjenskih poslova i glasoviti propovjednik pariske katedrale Notre Dame isusovac o. Riquet.

ENGLESKI KATOLICI su preslavili 150. godišnjicu rođenja glasovitog kardinala Johna Henryja Newmana. Kardinal Newman je bio anglikanac, koji se obratio na katolike, te u Katoličkoj Crkvi postigao visokou čast nadbiskupijskog položaja.

»Dignite Kamen!« — Ali, kako?!

Sredstvima, koje nisu pravljena, sasvim nepravilno, oproštenjima, se tim Misama... Ovo su zaista uspiješni sredstva, kojima modemo dignuti mrvih nesavršenosti, te hrde grjevitkojima su zatvorene duse u Cističi.

»Dignite Kamen!« — Ali, kako?!

Sredstvima, koje nisu učišću razum, primjenjujući dusašma u Cističi: za vještice naših dobrih djela, ljubavlju,

i hvalnosti, pravednosti, koje će po čistinu svetić moći nadoknaditi! Bez drugog, čineći ih tako dojnostima Njego milorda.

»Dignite Kamen!« — Ali, kako?!

Ljubavlju, bolju, žrtvom, koja će na sasroc nadahnuti, jer mi ljubedi ova dva i tržištući se za njih, učišću da mo ih hlepimo i Cističima pre oči Božjim, da tako potpuno digneemo je men, koji ih diješ od Njega. Tada se ponoviti čudo pa i nad grobom naš roditelja i prijatelja Krist će ponovno zavrgnuti: »Lazare, Izidi, Izidi van!«

Izidi su smrtri, da uđe u život. Izidi vatre u rešashlidu! Izidi u Cističima muka, a u vještici Gospodina svoga.

Na hrvatski jezik:

KATOLIČKO SVEĆUČILIŠTE u francuskom gradu Lille bilo je utemeljeno kardinalom Johnom Henryjem Newmanom. Kardinal Newman je bio anglikanac, koji se obratio na katolike, te u Katoličkoj Crkvi postigao visokou čast nadbiskupijskog položaja. Kardinali.

MALA AMERIČKA REPUBLIKA PORTORICO broji 2.200.000 stanovnika, u kojima su gotovo svu katoličku Portoricu imaju 330 katoličkih crkvi, a za poslovne zadržave se brine 60 svjetionika i 233 ravnatelja svećenika. U bogoslovnom savjetu imaju 94 bogoslovova, a osim toga dva današnjih načina na paukavu s sjeveroameričkim teologijama. Portorico posjedi katoličko svećučilište, 70 profesora i 1.400 studenata. Kardinali srednjih i puščkih škola ima 64.15.000 učenika i učenica. Osim toga katolici uzdržavaju jednu školu za gospodarstvo, jednu poljoprivrednu akademiju, jednu školu za bolničare, 7 bolničkih zdravstvenih ustanova i 10 akademija za sročne starce. U Portoricu djeleju 16 mjeseci redovničkih društava u 67 samostana i 140 redovničkih društava u 71 kula-

Dignite kamen

Jednoga dana nalaže se Isus pre Jordana, gdje je Pretoda kršćanstva. Vječnik je u Betaniju donio žalosje: Lazar je oboleo. Njegova sestra Marta i Marija, potražile su učitelje pomoci, jer su u besznamenom poljaju.

Isus se odmah zaputio, ali je prije u Betaniju fetari dana kašnje, kako Lazar umro i pogorjak.

Ususret mu izdo Marta. On je tijekom govoru o uskršnjemu Prezidentu Martu nije razumio Isusovu riječ, ipak se veselila i pozvala sestru Mariju. Od djele plaća... ali je Isus, dinut tim pozivom, zapaklala... Isus je ušao u Betaniju, zapaklala s brojnim.

To je jedan od rijetkih slučajeva, kada je čitamo u Evandiju, da je Isus počao. Onaj, koji nije plakao radi nezgodnog svoga naroda, koji ga je na hranjenju počeo plakati, kada je Šećer kamenovati, onaj, koji nije plakao na izdajnici pojavljuje Judin... On koji neće zapakliti ni pod trnovom krunom pod očima, Šećer kamen! Taj isti Šećer kamen na grob!

No, pogledajmo ovdje jednu znaku na okolnosti: Isus, koji je bio toliko raspiten radi Lazarevih smrти, koji je počeo prevalo, da ga vidi, koji je počuo gorio od želje, da ga što pre oči, umjesto da poskuri stvar, okrenje se prema prisutnima i kaže: »Dignite kamen!«, a On je streljao Šećera naprijed i mudri rad kamenom a grobom!

A čemu ova? Žašto On nije otvorio svog svojim svemodnom riječju? Za to nije onom Istom moći, kojom je ovi mrtvog Lazara, digao i kamen. Žašto je to naredio drugom, a On Šećer?

Kao što u svim riječima i djelima Božanskog Ustića, tako i ovdje kada je naša dragočejna pouka. Isus je učinio, tumači, tumači Dalmatenski Usticu, u uvidimo ovo: iako Bog oživljava mrtvaki i mi moramo usmjeravati u laži oživljavanju.

Tko od nas nije želio, da Bog uživi, na blazneni i vježbeni nebezid život, uskršnjem bratu, suprugu, oca, prijatelju, sasvim?

To je tako da i nas Gošpodin i župan: »Dignite kamen!«

A na koji način?

Njuprije sredstvima, koje nisu pravljena, molitvama, oproštenjima, se tim Misama... Ovo su zaista uspiješni sredstva, kojima modemo dignuti mrvih nesavršenosti, te hrde grjevitkojima su zatvorene duse u Cističi.

»Dignite kamen!« — Ali, kako?!

Ljubavlju, bolju, žrtvom, koja će na sasroc nadahnuti, jer mi ljubedi ova dva i tržištući se za njih, učišću da mo ih hlepimo i Cističima pre oči Božjim, da tako potpuno digneemo je men, koji ih diješ od Njega. Tada se ponoviti čudo pa i nad grobom naš roditelja i prijatelja Krist će ponovno zavrgnuti: »Lazare, Izidi, Izidi van!«

Izidi su smrtri, da uđe u život. Izidi vatre u rešashlidu! Izidi u Cističima muka, a u vještici Gospodina svoga.

Na hrvatski jezik:

MALA AMERIČKA REPUBLIKA PORTORICO broji 2.200.000 stanovnika, u kojima su gotovo svu katoličku Portoricu imaju 330 katoličkih crkvi, a za poslovne zadržave se brine 60 svjetionika i 233 ravnatelja svećenika. U bogoslovnom savjetu imaju 94 bogoslovova, a osim toga dva današnjih načina na paukavu s sjeveroameričkim teologijama. Portorico posjedi katoličko svećučilište, 70 profesora i 1.400 studenata. Kardinali srednjih i puščkih škola ima 64.15.000 učenika i učenica. Osim toga katolici uzdržavaju jednu školu za gospodarstvo, jednu poljoprivrednu akademiju, jednu školu za bolničare, 7 bolničkih zdravstvenih ustanova i 10 akademija za sročne starce. U Portoricu djeleju 16 mjeseci redovničkih društava u 67 samostana i 140 redovničkih društava u 71 kula-